

רכי אדם

נכנס יין - יצא סוד

לראובן מיכב, בעל חנות המכולת בשכונ סלע שבירמת'החילה, היו קונים רבים. בעיקר היו אלה עקרות-בית, אשר ערכו קניות יומיומיות בחנותו. אך היה לו גם לקוח מיוחד, שנבדל מכל שאר הלקוחות, זאב רולניק.

מדי כמה ימים היה זאב נכנס לחנותו של ראובן, קונה אצלו בקבוק יין. "יש אנשים ששותים סמפו או בירה", היה מסביר, "אני שותה יין".

שהאשה לא תראה. במשך כל אותן השנים בהן היה זאב קונה אצל ראובן, השתנו הרגלי השתייה שלו כמה פעמים. בתחילה דהה שותה רק וודקה, אולם מאחר וראה כי הרבר כרוך בהוצאה כספית לא מבוטלת, החליט להסתפק ביין פשוט.

אולם אז פקדה אותו צרה חדשה. אשתו החלה ממורת את חייו, טענה כי נמאס לה לראותו מריק לקיבתו את בקבוקי המשקה המשמח לבב אנוש. זאב מצא פתרון פשוט. מאותו יום ואילך היה יושב בחנותו של ראובן, מוצץ בהנאה מן האדום האדום הזה.

יום אחד, שעה שסר לחנותו כדרכו, נאלץ ראובן לאכוזו במקצת. "היין זה פשוט שהיית שותה עד עכשיו, אולי" אמר לו, "יש לי רק יין קצת יותר יקר, עלייך. מחירו לירה תשעים וחמש".

חובב הטיסה המרה ציקס את אפו. "טוב, השלים, תן לי מה שיש לך. אבל תביא מחר מהיין הקודם." ראובן הבטיח למלא את החסר, גבה את התשלום עבור הבק בוק מהמין החדש.

המחיר היה מופרז. אולם למרות הב טחותיו החוזרות ונשנות, לא הביא יותר ראובן מהמין הוותיק.

היום יבואו אלי אורחים, אמר בוקר אחד זאב לראובן. "לכן אקח אתי את הבקבוק הביתה". אך דווקא הפעם, כאשר יכול היה זאב להנות מן המשקה החביב עליו בביתו בניחותא, סרב ראובן, משום מה, למכרו לו. רק לאחר הפצרות מרובות נאות לתת לו בקבוק אחד.

הדבר החל מעורר את חשדו של זאב, אשר החליט לברר את הסוד הטמון בבקבוק היין. הוא נכנס לחנות המכולת שמולו ולהפתעתו הרבה גילה כי מחיר אותו יין הוא לירה ושמונה אגורות בלבד. הבקבוק אך הוא לא הסתפק בכך. אם אפשר זאת לראובן — חשב לעצמו — אז הוא יגיד שבחנות המכולת שממול שוכרים לי יותר בול ל י רוצים לעשות לו קונסורציה.

לכן לא התעצל, נסע לתל-אביב, ולאחר שחקר בכמה תחנות, התברר לו כי אכן שלם מחיר מופרז. נרגז חזר לראובן, דרש ממנו את הפרשי המחיר.

"אני מוכן להתוודי לך עבור המשקה ש' קנית היום", נכנע הסוחר הממולח. אבל זאב לא הסכים. הוא דרש חזרה את הפרשי המחיר עבור כל הבקבוקים שקנה מי ראובן מאז החל שותה את עלייך.

שיכור אבל ישר. "אם כך, לא תספיק לי כל החנות כדי להחזיר לך את הכסף", השיב לו ראובן. זאב לא ראה טעם להמשיך במיקוח. הוא ניגש למשטרה, הגיש תלונה.

כשהובא ראובן בפני שופט השלום, מאיר רובין, טען כי אין להסתמך על דבריו של שיכור. "אמנם אני שיכור", השיב לו זאב, "אבל אני אדם ישר". לאחר שמיעת העדויות, קבע השופט כי אכן הוא מאמין למתלונן, הטיל על ראובן 350 לירות קנס.

הווי

שערי-הליפון: ברמת-גן, התלונן אזרח במשטרה כי לאחר שסרב להלחם ללדור, אותו פגש ברחוב, כמה עשרות לירות, הצליח להלחיד מידו בעזרתה את שונו הזהב שלו. . . . **מחיר האהבה:** באש קלון, נעצר ישראל שינמן בפקודת שופט' שלום, לאחר שחבל קשות בסוסו של טכנו, בטענה כי "בא לתות אהבים עם סוסותיו". . . . **מורה-דרך:** באשקלון, נעצר מורה בשעה שתיים בלילה בעתן שוטטות, טען כי שמע רעש מחנות סמוכה, הוביל את השוטרים לחנות שנתגלתה פרוצה, טען בידם לתפוס את הפרץ שהסתתר עדיין בפי' גים. . . . **האונקרטימטיות ישר:** ברמלה, הגיש עציר בקשה להצבתו מהכלא המקומי, טען כי אינו יכול לשבת בחברת אינטליגנטים, הדוברים מלים שאינו מבין.

תיאטרון

כילוו רוצחים

צדיקים אנהנו. (הביטח: מאת זיגפריד לאנץ; בימוי: אמו מושקוביץ') הוא המחזה הראשון מפרי עטו של סופר גרמני בן דורנו המועלה בתיאטרון הישראלי. ספק אם תיאטרון כלשהו היה מעז לפרוץ את החרם התרבותי על גרמניה רק בשל צר' כיה הדרמטיים-אמנותיים של היצירה, אילו-

רלי ואליס

דף נוסף בסידרה חדשה

בה נבחנות תגובות אנושיות. דחקא גישה זו, המודגשת בעיקר בהעמדה התיאטרלית המופרזת ובמצבים החדים בין סצינה לסצינה, יש בה כדי להבליט את המשימת הסמלית, הרחבה יותר.

הוא הצליח גם ביותר מזה — בגיבוש צחת שחקנים, בצורה שתציג אותם לא כשורה של דמויות, אלא כחטיבה אחת, בעלה זהות משותפת. כל הצחת כמעט, להוציא את שחקני המישנה הצורמים ואת ארי קוטאי (בתפקיד המלונאי) שאי-אפשר לשמוע את דבריו, תורם את מלוא יכולתו למשחק ההארמוני.

מתוך אלה מתבלטים, לא כסוליסטים, אלא במשחק מעולה במסגרת הצחת, ישראל בקר בתפקיד הברון הישיש, אבנר חזקיהו בתפקיד הוופא, ושלמה ברישביס בתפקיד הסנדונס המהפכני.

אחרי שורת הצגות-נפל והצלחות בידוריות מעטות, זכתה סוכי-סוף הבימה במחזה של ממש, שיש בו כדי להצדיק את יעדיה כתיאטרון.

בידור

טובים השניים מן האחד

באמצע הרחוב, / בערב שלשום, / פגשתי עממה חמודה בעלם. / אסתי לה: / בואי אתי לביתי, / לרקוד ולשמוח רק יש את לבי.

ענתה לי: אין לי פנאי, לא כדאי. / אני ממחרת: שוב את יד, / נרקוד אין לי חשק, שלום ידידי.

פומון זה מבשר את לידתו של צמד חדש, המצטרף לשורת צמדי הזמרים שי הכנו למוצר הפופולרי ביותר בחיי הבידור בישראל. אלא שבעוד מרבית הצמדים, שהחלו מתקופת הזוהרים, היו צדמיניים — שיין הצמד החדש לסידרה החדשה: צמדים דרמיניים, דוגמת רן ונעמה (ש' נפרדו והעופרים).

עדיין אין להם שם, הם מכנים את עצמם פשוט: אליס ורלי, לפי שמותיהם הפרטיים.

אמנות

מישהו כבר הציע להם לכנות את עצמם בשם קט ותבן (בגלל שצעה הזוהוב של הזמרת שבצמד?) אך ההצעה נדחתה, משום מה. בינתיים הם הפכו כבר לחלק אורגני מתוך גוף הבידור הקליל של ה-ארץ.

איתור-קולות. הרלי שבצמד הוא רלי ליון (21), צבר חיפאי, שירש את הנטיה המוסיקאית מאמו הפסנתרנית. הוא מנגן על גיטרה ומחבר את מרבית הפזמונים והמנגינות של הצמד.

האליס היא אליס בן-פלד, המוכרת יותר כאליס בונדפילד (22), צברית תל-אביבית דקת גו וירוקת עיניים.

מקום המפגש של השניים היה באזור הלהקות הצבאיות. אליס החליטה השתייכה ללהקת פיקוד מרכז, ואילו רלי ללהקת פיקוד הצפון. במפגשי להקות צבאיות שרו שניהם בנפרד, אבל איכשהו מצאו הקולות דרך זה אל זה. כשהשתחררו מהשירות ה-צבאי, ניסה כל אחד מהם להתחיל את הקריירה האמנותית האזרחית לחוד, עד שמצאו כי נעים יותר לנסוע להופעות עם צור שכנגד, וגם קיתר סבור משום מה כי טובים השניים מן האחד.

הם הרכיבו רפרטואר, עבדו עליו ביחד ויצאו לשוק הבידור, שם הם שרים גם את סוף פזמונו של רלי:

אמרתי לה: לב חם יש בקרבי, / אתן לך אותו אם תבואי אתי, / את מתק שפתייך הגישי נא לי, / כי רק לנשקך יש את לבי.

ענתה לו: יש לי פנאי, זה כדאי, / איני ממחרת, בוא קח את ידי, / לזאת רק ציפיתי / אבוא ידיו.

עתונות

כמה עולה ביקורת?

מזה שלוש שבועות חדל התיאטרון הממלכתי הבימה מלהתקיים לגבי קוראי הירמון הארץ. לוח ההצגות של התיאטרון, שהיה מתפרסם בעתון בקביעות, נעלם מה-עמוד הפנימי, ולקוראים נשאר רק לנחש אם הבימה יצאה כבר לחופשת-קיץ, או לי-סיום בערי השדה.

הסיבה האמיתית להפסקת פרסום ה-מודעות, היתה סנקציה שהנהלת הבימה החליטה להפעיל נגד הארץ. הגורם ל-"ברוג" הפתאומי היתה רשימה שהופיעה ב-מדורו של נתן דובינץ', "כוכבים ומזלות", תחת הכותרת: "תסיסה בהימנה נגד פיני-קלי, בה נמתחה ביקורת חריפה על ה-תיאטרון, ש'נעשה מפעל הרושתי ליצור מחזות'". ובה צוין כשלוננו של שמעון פינקל, המשמש כמנהל האומנותי של ה-תיאטרון.

יומיום אחרי פרסום הרשימה, הודיעה הבימה שהיא מפסיקה את פרסום מודעותיה.

חרב פיפיות. מבחינה כלכלית לא היתה זו תגובה דראסטית. בין כה וכה נהנית הבימה מהנחה של 50 אחוז במחיר המודעות. אולם פרשה זו חשפה מחדש דרך מחשבה מתהוות, האופיינית לא רק במקרה זה, אלא במכלול היחסים בין העתונות ומסדות האמנות בארץ.

איתלות מחולטת, שהיא אחד מעקרונות היסוד של עתונות חופשית, ואינה קיימת בעתונות הישראלית בכל הנוגע לאמנות ולמוסדותיה. מוסדות האמנות, המפרסמים בקביעות מודעות בעתונות, רואים כזכותם לדרוש תמורת מודעות אלה לא רק פירסום תדיר במדורים המערכתיים, אלא גם אי-פירסום חומר ביקורתי אודותם.

האמת היא שלא כמעט אדם ביחס זה חלק מהעתונות עצמה. מספר עתונים נוהגים להתנות פירסום כתבות על אירועי בידור תרבות ואמנות בפירסום מודעות ב-תשלום.

על רקע זה מתנהל מאבק מתמיד בין העתונות לבין ארגוני האמנות, כשהאמרג' גים מנופפים בחרב המודעות והעתונות בנושק הביקורת הבלתי-אובייקטיבית.

רק לפני ימים מספר סרב האמרגן גיורא גודיק לפרסם מודעות על הופעתו של פרנק סינטרה באחד ממועדוני הבידור, אחרי שאמץ אותו עתון ציינו בפניו כי "אינו יודע להיות אמרגן", אם אינו מפרסם בעתונים. כתוצאה מכך מתח העתון ביקורת קטלנית על החלק הישראלי בהופעתו של סינטרה.

הקורא התמים, שאינו יודע את הלהט-טים מאחורי-הקלעים, עדיין מאמין באגדת איתלותה של העתונות.